

ROBERT GOLD

DVANÁCT TAJEMSTVÍ

ŠOKUJÍCÍ KRIMI PODLE SKUTEČNÝCH UDÁLOSTÍ

KLOKAN

Copyright © 2022 by Robert Gold Ltd
All rights reserved.
First published in Great Britain in 2021 by Sphere
Translation © Jana Vlčková, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu TWELVE SECRETS
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím Sphere
přeložila Jana Vlčková
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-904-0

Pro mého otce – skutečného Michaela Noela

JEDNA

„Už nikdy nechci zažít svou vlastní minulost.“

KAPITOLA 1

Pozvánka na schůzku s Madeline mi přistála v mailu pozdě dopoledne. Řádek s názvem předmětu zůstal prázdný, ale ihned mě napadlo, o co půjde. Madeline si totiž nikdy nedá pokoj.

Odpoledne jsem zabíjel čas. Velmi rychle jsem se vzdal představy, že udělám něco pořádného, protože jsem se nedokázal na nic soustředit. A tři hrnky kafe, vypité během posledních pětáctyřiceti minut, mi rozhodně nepomohly. Převážně jsem se bavil čtením nekonečného proudu článků o celebritách na našem čtyřiadvacetihodinovém zpravodajském serveru.

„Královská rodina má nového zrzavého labradoodle,“ sdělil jsem důvěrně Min, která v otevřené redakci sedí naproti mně. „Klidně se s tebou vsadím, že mu říkají Harry.“

Min povytáhne obočí. Poslední hodinu se ji opakovaně snažím zapojit do hovoru, přestože vím, že musí stihnout uzávěrku.

„Promiň,“ zamumlám a vrátím se k monitoru. Další hollywoodský pár oznámil zasnoubení a fotbalista z Premier League rozmlátil svému spoluhráči hlavu o skříňku v šatně. Hezké.

Na obrazovce naskočí stránka z diáře, připomínka, kterou nepotřebuju. Pohlédnu k Madelininu akváriu, jak říkáme její prosklené kanceláři, a vidím, jak zuřivě gestikuluje na dva

vedoucí marketingu. Oba jako by se v její přítomnosti scvrkli. Dávno jsem zjistil, že jediný způsob, jak s Madeline úspěšně pracovat, spočívá v umění se jí postavit. Mnozí z mých kolegů na to teprve musí přijít.

„Budeš k ní upřímný?“ zeptá se Min, jako by mi četla myšlenky.

„Vždycky se o to snažím,“ odvětim, ale Madeline do mě zasela svoje vlastní odhodlání dosáhnout jádra každého dobrého příběhu. Tohle teď máme společného. A právě proto se toho rozhovoru obávám.

„Jsi jediný, koho poslechne.“

„Potíž spočívá v tom, že tady podle mě neexistuje zlatá střední cesta.“

Min mi věnuje soucitný pohled a nasadí si sluchátka. Znovu se podívám na akvářko a vidím dva skleslé marketáky, jak se plíží pryč. Audience skončila. Seberu veškeré své odhodlání, uspím počítač a zvednu se.

Otevřenými dveřmi vidím Madeline, usazenou v bílém koženém křesle, jak upírá oči na monitor před sebou. „Bene, neloudej se.“

„Nemá význam se kvůli tomu hádat,“ prohlásím, sotva vstoupím do její rohové pracovny, kde okna vysoká od podlahy až ke stropu nabízejí výhled na Tower Bridge. Za oblym skleněným stolem visí tři povedené fotografie zalité sluncem, každá pořízená samotnou Madeline, jak mi nesčetněkrát opakovala. Na první je poslanecká sněmovna, na druhé Bílý dům a na třetí její vlastní barák shlížející na Richmond Park. Nazývá je „třemi domy globální moci“ a podle mě žertuje jenom napůl.

„Dvacet devět celých, čtyři desetiny milionu,“ zadrmolí, aniž se na mě podívá. „Pokles skoro o tři procenta a ti šašci mi řeknou, abych si nedělala starost. *Mail Online* jsme předstihli o necelé dva miliony uživatelů. Pod mým dohledem už neztratíme ani jediného sledujícího.“

Nečeká, že jí odpovím, proto mlčím. Místo toho obejdu konferenční stůl a usadím se na židli proti ní.

„A s nikým se nehádám,“ pokračuje. „Vím, že tohle období je pro tebe těžké, Bene. Blíží se výročí tvé matky a všichni na ni budeme myslet.“

Do hlasu se jí vetře jemnost a já vím, že si tenhle proslov předem nacvičila. Odmítám se do něj nechat zatahnout.

„Tvoje máma by byla pyšná na to, čeho jsi dosáhl. Před deseti lety jsme všichni měli zlomené srdce. Kéž by tě teď mohla vidět. Jsi jeden z nejlepších autorů pravdivých kriminálních příběhů v zemi. Urazil jsi dlouhou cestu, Bene, skutečný triumf nad tragédií. Je načase, abys vyprávěl svůj příběh.“

„Tohle jsme probírali už mockrát a moje odpověď stále zní ne.“

„Bene!“ zvolá. „Ty jsi mě neposlouchal.“

„Vím, o co ti jde, ale to není moje parketa. Věnuju se investigativní novinářině a nepíšu kousky, nad kterými by se někdo dojímal v slzách.“

„O ubrečený cajdák mi nejde. Chci tvoji vlastní výpověď – pravdivou, vzbuzující emoce, syrovou a spásnou. Pravdivý příběh vyprávěný mužem, který je blízký každému v téhle zemi.“

„O tohle zájem nemám.“

„Ale miliony lidí ano, Bene.“ Madelinin hlas se zabarvil do odstínu, který používá, když se snaží prosadit si svou, a každé slovo pečlivě vysloví. „Nemáš zdání, kolika lidem na tobě záleží. Co se stalo s Nickem a pak smrt tvé mámy... Každý si to pamatuje. Lidé vědí, kdo jsi, a věří, že s nimi máš hodně společného.“ Vstane a obejde stůl. Usadí se na jeho rohu proti mně. „Neříkám, že pár z nich není tak trochu na hlavu, ale – ať se ti to líbí, nebo ne – oni žijí v přesvědčení, že s tebou sdílají tvůj zármutek. Chťejí tě podpořit a současně jsou neskonale vděční, že se to nestalo jim. A teď o tom chťejí číst tvými vlastními slovy a my chceme mít světovou exkluzivitu.“

Přímost není něco, před čím by Madeline uhýbala. Dokáže jít nemilosrdně rovnou k věci, a právě to z ní dělá prvotřídní novinářku. Jednoduše zavrtím hlavou.

„Už jsem ti povídal, že o tom psát nebudu.“

„Bene, oba víme, že o tom psát *budeš*. Jakkoliv je to bolestné, tenhle příběh je moc dobrý na to, abys ho nechal ležet ladem.“

„Jestli ten tvůj vytoužený článek napíšu, po celý příští rok za mnou budou lidi na ulici běhat, ptát se mě, jak se mám, a tvrdit, že se za mě denně modlí.“

„To vůbec nezní špatně. Ti lidé to myslí dobře, dokonce i ti mírně pošahaní.“

„Řekl jsem ne, Madeline.“

„Bene.“ Znenadání se zvedne a jde zavřít dveře. Otočí se a podívá se na mě. „Ve všem se ti přizpůsobím. Čísla čtenosti klesají a my jsme pod tlakem. Opravdu nás drží pod krkem. Potřebujeme velký příběh.“

„Moje odpověď přesto zní ne.“

Madeline mě vycvičila ve svém vlastním neúnavném honu na čtenáře. Teď jsem si však rychle uvědomil, že když hon dosáhne vašich vlastních dveří, váš pohled se změní.

„Nikdo není oddanější úspěchu téhle redakce než já,“ odpovím. „Moje příspěvky přilákají víc nových čtenářů než jiné články. A pak, z nějakého důvodu, nám ti lidé zachovávají věrnost a čtou ubohé drby z druhé ruky, kterým říkáš zprávy.“

Madeline po mně zlostně blýskne očima a mě na okamžik napadne, že jsme skončili. Nato jí poklesnou ramena.

„Sama jsi prohlásila, že jsem nejlepší novinář, kterého máš.“

„Jedno ocenění z tebe hvězdu nedělá.“

„Ceny mám dvě a jsou to jediné metály, které tahle stránka kdy vyhrála.“

„Nejsme tu kvůli metálům, ale kvůli čtenářům,“ poučí mě. „A potřebujeme jich víc. Rychle.“

Cítím, že ztrácím trpělivost. Zhluboka se nadechnu. Kdybych Madeline tak dobře neznal, těžko bych uvěřil, do čeho že se mě snaží uvrtat. Ale vyrostla poblíž místa, kde jsem žil já, a tak ví z první ruky, jak traumatická byla smrt mého bratra

Nicka nejenom pro moji rodinu, ale i celou komunitu. Přečetl jsem všechny články, které tenkrát napsala. Pochopila, jak devastující vliv měl jeho odchod na celé město.

Otočím židli tak, abych na ni viděl, když přechází od dveří k oknu. „Já to neudělám, Madeline. Měla by ses s tím smířit. Nikdy nebudeš mít ponětí, jaké to bylo. Nickova tvář na každé přední stránce – mámina, moje. Nemám nejmenší chuť zveřejnit poslední kousek svého života, který se mi podařilo udržet v soukromí.“

Tohle není odpověď, na kterou čekala, a já vidím, jak její podrážděnost narůstá. Zabubnuje prsty do stolu. Sevře rty, vrátí se na svoji židli a začne bušit do klávesnice. Mlčí a já předpokládám, že audience skončila. Ulevilo se mi. Zvednu se, ale ozve se, sotva sáhnu na kliku.

„Bene, napadlo tě někdy, že když to nenapišeš ty, může to udělat někdo jiný?“

Zarazím se, ale neotočím se, abych se na ni podíval.

„A jestli k tomu dojde, nebudeš mít pod kontrolou, s čím ten člověk vyrukuje.“

KAPITOLA 2

V práci končíme ve čtyři a já řeknu Min, že nutně potřebuju drink. Z jednoho se stanou dva a skoro okamžitě se mě zmocní pocit, že se neudržím na nohou. Pít jsem přestal před deseti lety, ale potřebuju nějak otupit dopal, který mám na Madeline. Přestože obdivuju její schopnost vyrukovat s jakýmkoliv příběhem jako první, občas mi dělá potíže její neukojitelný hlad po nových čtenářích.

Zpráva o mém rozhovoru s Madeline se rychle šíří mezi mým týmem. Naše skupina se rozrůstá, a když už je nás moc pro stísněnou hospodu v City, rozhodneme se vydat z centra

Londýna do naší oblíbené restaurace Mailer's. Vede ji uznávaný londýnský šéfkuchař East Mailer a najdete ji na břehu řeky Temže v obci St. Marnham, kde sídlí v přestavěném skladu. Byl jsem to já, kdo ji kolegům z redakce představil. Tak daleko do západního Londýna se většina z nich dosud neodvážila, ale neuvěřitelně dobré jídlo v kombinaci s úchvatnými výhledy na řeku způsobily, že se sem rádi vraceli, a to v hojném počtu.

Dokonce i když s námi není, mívá Madeline ve zvyku ovládnout naše týmové rozhovory. Nad večeri se mi od kolegů dostane téměř jednohlasné podpory. Spravedlivě se rozhořčují nad tím, že mě šéfka nutí článek napsat. Jen Min zůstává zticha a já vidím, jak přemýšlí, zatímco my ostatní brojíme proti Madelininu odhodlání získat čtenáře za každou cenu. Nakonec, zatímco do našich skleniček rozlévá zbytek obsahu poslední lahve, zeptá se mě, jestli by Madeline nemohla mít pravdu. Nebo alespoň částečně. Mohlo by se desáté výročí smrti mé matky stát okamžikem, kdy bych se zastavil, využil příležitosti a doopravdy se jednou provždy vypořádal s tím, co se stalo?

Když mi bylo skutečně mizerně, svěřil jsem se Min se svými pocity viny. Že ani po všech těch letech nejsem schopen pochopit, proč máma udělala to, co udělala. Všichni zmlknou a já slíbím, že si to promyslím. Ve skutečnosti vím, že takový článek nikdy nenapišu z důvodů, které Madeline moc dobře zná. V rámci své profese jsem ochoten zkoumat životy ostatních, ale už nikdy nechci zažít svou vlastní minulost.

Připozdívá se, večer se chýlí ke konci a kolegové se rozcházejí do svých domovů. Min a já zamíříme na poslední skleničku k baru s cihlovým průčelím. Dobře vím, že ráno budu svého pití litovat, ale nebráním se, protože Min mě přesvědčuje, že když si dám o jednoho panáka víc, nic zásadního se tím nezmění.

Will Andrews, spolumajitel restaurace, se vyhřívá u otevřeného krbu. Usměje se, když nás uvidí, a gestem naznačí,

abychom si k němu přisedli. Ukáže barmanovi, aby nám přinesl tři sklenky whisky. Před více než dvaceti lety byl Will jedním z nejbližších spolužáků mého bratra. Profesně se mu v City neuvěřitelně dařilo, a tak se rozhodl se svým partnerem Eastem investovat do restaurace. Sám jsem ho tak dobře neznal, ale Will býval neuvěřitelně štedrý k mé mamince. Nikdy nezapomněl na její narozeniny a vždycky jí posílal růže na výročí Nickovy smrti.

Odříkáváme obvyklé společenské fráze a zjišťujeme, co je u toho druhého nového. Ptá se na internetové noviny a já mluvím o článku, který jsem nedávno publikoval, a popisuju vleklý proces, jímž jsem ho proměnil v podcast. Pak mu vyprávím o rozhovoru se šéfredaktorkou.

„Zatímco my ostatní musíme držet hubu a krok, Ben je zvyklý prosadit si svou,“ směje se Min. „Je to její miláček.“

„Ne, to teda nejsem,“ bráním se. „No..., možná trochu.“

„Když jsem se tě ptala u večere, neříkala jsem, že bys ten článek měl určitě napsat,“ pokračuje Min, „a samozřejmě to musí být tvoje rozhodnutí, ale je zbytečné se s Madeline hádat. Nemáš to rád.“

„Madeline se na to musí podívat z Benova pohledu,“ hájí mě Will. „Je to velice osobní příběh.“

„Nechci se přít,“ prohlásí Min, „ale podle mě by se měl Ben chopit příležitosti. Nemyslím, že by měl pro Madeline napsat bulvární článek, ale pustit se do vlastního vyšetřování. Nera-da to říkám, ale je nejlepší v oboru.“

„Pouze Ben ví, co je správné,“ míní Will. „Smrt Clare měla obrovský dopad na nás všechny. A předtím Nickova. Ale Benovi se život rozsypal na kusy. Madeline by to měla respektovat a ocenit, že dlouho a svědomitě hledal cestu zpátky k normálu. Až nadejde čas, bude sám schopen udělat definitivní čáru za svou minulostí.“

„Smím do toho vůbec mluvit?“ zeptám se s úsměvem, než nás nakrátko přeruší East Mailer, který nám přinesl drinky.

Zvednu se, abych se s ním pozdravil, a on slíbí, že až připraví poslední večere, připojí se k nám.

„Můžu se tě na něco zeptat?“ osmělí se Min, když se vrátí-me k námětu našeho rozhovoru. „Jaký bys zvolil přístup, kdy-by to byl příběh někoho jiného?“

„Není to příběh někoho jiného, a právě o to jde,“ ozve se Will. „Patří *Benovi*. A mimochodem – dá se na něm po takové době vůbec najít něco nového?“

„Určitě – právě tím se celé dny zabýváme,“ odpoví Min. „Bene, chápu, jak je to pro tebe bolestné – mnohem bolestnější, než si kdo z nás dovede představit –, ale v hloubi duše vím, že jistá tvoje část v sobě má milion a jednu otázku, které si zoufale přeješ položit.“

„Ale netýká se to jenom mě,“ bráním se a pomalu otáčím sklenkou v ruce. „Nemyslím, že by si máma přála, abych to udělal.“

Máma mě celý život učila, že ty nejjednodušší věci dokážou způsobit největší rozdíl. Z jejího pohledu to znamenalo nechat mě, ať se chovám jako kterýkoliv jiný dospívající kluk: hraju fotbal, bavím se o holkách, tajně popíjím anebo kouřím divnou cigaretu. Ke všem mým úletům přistupovala stejně jako úplně normální matka. Nevyšilovala a nic mi nezakazovala, přestože její pokušení muselo být velké. Nikdy nezneužívala Nicka jako omluvu. Někdy jsem se o půl hodiny či hodinu opozdil a ona musela být vyděšená, ale nikdy to nedala najevo – nekonalo se žádné drama nebo nepřiměřená reakce. Po její smrti jsem musel sebrat všechnu svou sílu a s podporou svých nejbližších dát svůj život zase do kupy. Jsem si jistý, že by nechtěla, abych všechno tohle zahodil a přehraboval se v minulosti.

„Já tomu rozumím, Bene, skutečně jo,“ vemlouvá se mi něžně Min. Rozředí si whisky vodou a otočí se ke mně. „Ale podle mě ti mámina smrt nedá spát, protože zůstaly nezodpovězené otázky, a tak nemáš šanci se s ní vyrovnat. Nemyslím,

že by si tvoje máma přála, abys věčně trpěl. Proto ti říkám, využij příležitosti a najdi pravdu.“

„Což možná nebude přesně to, o co Madeline jde,“ rýpnu si.

„Copak tě to někdy zastavilo?“

Usměju se, i když nechci. „Jestli něco doopravdy nesnáším, pak je to způsob, jakým si lidé malují svůj vlastní obrázek,“ pokračuju. „Domnívají se, že máma byla tak příšerně nešťastná, že už to jednoduše nemohla vydržet. Že neměla pro co žít. Ale já vím, že takhle to nebylo. Přestože jsme si prošli peklem, na všem dokázala najít něco pozitivního. Stále nechápu, proč to udělala. Mám pocit, že je za tím něco víc.“

„Co například, Bene?“ zeptá se opatrně Will. East nám doli je drinky.

Zarazím se. „To nemohu říct.“

Když odejdou poslední hosté, East si přisedne k našemu stolu a hovor se stočí k životu na venkově. Chystá se venkovská slavnost, jejíž součástí mělo být ruské kolo, postavené na louce, což vyvolalo protichůdné reakce.

„Předseda organizačního výboru pohrozil, že odstoupí,“ stěžuje si East. „A moje nabídka, že tu zatracenou věc zaplatím, nebyla přijata tak, jak jsem očekával. Někteří členové mě obvinili, že se snažím urvat si celou akci pro sebe. Smrtelně jsem se urazil.“

„Neposlouchej ho,“ směje se Will. „Zbožňuje to. A oni zbožňují jeho. Když jim nabídl, že osobně uspořádá mongolské grilování, člověk by si myslel, že jim nabízí chuť po vodě.“

„Přímě přes rybník na návsi!“ dodá East.

Padne nabídka dát si ještě jeden drink, tentokrát fakt úplně poslední, ale já zvednu ruce, abych dal najevo, že jsem dalekosáhle přečerpal normu, a Min namítne, že musí být brzo ráno v redakci. East jí zavolá taxík a já se rozhodnu jít pěšky podél řeky do Haddley, kde bydlím. „Čerstvý vzduch mi pročistí hlavu.“ Zvednu se spolu s Eastem a sleduju, jak si na dvoře restaurace zapaluje jointa.

„Will mi dovolí kouřit jenom venku,“ vysvětluje a potáhne z brka. Sledujeme koncová světla taxíku mizícího v dálce. Sundá si kostkovaný šátek a načechrá si prošedivělé vlasy dlouhé po ramena. Nabídne mi cigaretu.

„To mi nepomůže,“ namítnu, protože už vím, že zítra ráno budu hořce litovat těch dvou velkých panáků Glenmorangie.

„Asi máš pravdu.“

Pomalů vykročíme k řece.

„Bene,“ pokračuje East. Světla restaurace blednou za našimi zády. „Nemohl jsem neposlouchat a opravdu si nejsem jistý, jestli bych radši neměl mlčet...“

„Směle do toho,“ povzbudím ho a zůstaneme stát na břehu řeky, kde na pěšinu dopadá světlo pouliční lampy.

„Madeline znám dlouho. Pravidelně chodila do mé první restaurace, kterou jsem si kdysi dávno otevřel v Richmondu. Umí přemlouvat. Nenech se vmanipulovat do něčeho, co nechceš. Radím ti, abys pokračoval jako dosud a těšil se ze života. Ohlížením nazpátek nikdy nikdo nic nezíská.“

KAPITOLA 3

Žaluziemi proniká ranní světlo. Ležím v posteli a vůbec netuším, kolik je hodin. Natáhnu se ke stolku, šátrám po mobilu a na podlahu se vylije púllitrová sklenice vody. Bojím se, že když zvednu hlavu, místnost se se mnou zatočí, a tak se pomalu sunu po polštáři a mžourám kolem sebe. V puse cítím pachutí alkoholu.

Před deseti lety jsem ležel v té samé posteli a máma na mě potřetí a naposledy zakřičela, abych koukal vstávat. Byl jsem ve druháku na Manchesterské univerzitě, ale o velikonočních prázdninách jsem pobýval doma v Londýně. Pracoval jsem pro jisté sportovní noviny a trávil celé dny ověřováním faktů

a článků. Netrvalo mi ani týden, než jsem si uvědomil, že sportovní novináři začínají pracovat až v poledne, končí pozdě a většinu volného času tráví v hospodě sledováním fotbalu na Sky. Byla to rutina, kterou jsem si s radostí osvojil, a když jsem ráno vyspával kocovinu, nijak jsem z postele nespěchal. Na rozdíl od mámy, která vstávala brzy.

Stále se zavřenýma očima si dokola přehrávám v hlavě její hlas – jak ze mě byla nešťastná a čím dál víc jí vadila moje zdánlivá apatie. Pospíchala do práce a cestou ke dveřím na mě naposledy zavolala: „Bene, přestaň marnit čas povalováním v posteli a okamžitě vstaň! Hned!“ Slyšel jsem, jak popadla kabelku a zabouchla za sebou dveře.

Byla to poslední slova, která mi kdy řekla.

To ráno odešla z domu před osmou. Vydala se stezkou přes Haddley Common a pokračovala po okraji lesa, který vede podél železniční trati. Za necelých deset minut by došla na stanici St. Marnham. Chodila tudy každé ráno. Obvykle došla až na konec nástupiště, kde vždycky stála, připravená nastoupit do posledního vagonu, kde si mohla být jistá, že najde volné místo, aby se mohla posadit a pohodlně se vydat na dvacetiminutovou cestu do centra Londýna. Ale to, co se odehrálo toho osudného rána, vím jenom od policie.

Připravil jsem si snídani a také sendvič do práce. Zrovna jsem stál dole u okna, popíjel kávu a přemýšlel, co mě toho dne čeká. Nepřítomně jsem sledoval našeho postaršího souseda pana Cranfielda, jak na zahradě přesazuje kytky, když před domem zastavilo policejní auto.

Vystoupili z něj dva policisté a vydali se k domu. Okamžitě se mi sevřel žaludek. Jako malý jsem viděl až moc policistů přijíždět k našemu stavení a hrůza s tím spojená mi připadala příliš důvěrně známá. Když zemřel Nick, schovával jsem se před nimi nahoře na schodech a pozorně poslouchal, co mámě sdělují. Náhle jsem si zase připadal jako malý. Až na to, že ačkoliv jsem si to strašně moc přál, nebylo kam utéct a kde se schovat.

Když se ozval domovní zvonek, stál jsem bez pohnutí u okna a sledoval, jak pan Cranfield opřel rycí vidle o stěnu domu. Nato přešel ke schodům před svým barákem a posadil se, aby si zul holínky. Pečlivě je srovnal na zápraží, zvedl se a zmizel uvnitř.

Z omámení jsem se probral, až když zvonek zazvonil podruhé. Pomalu jsem se doploužil do haly a zaváhal s rukou na klíce. Zoufale jsem se upínal k životu, který jsem až dosud vedl. Životu, o němž jsem už tehdy věděl, že kamsi odplouvá.

Zvonek zařinčel potřetí a já otevřel dveře.

Venku zrovna nepříjemně foukalo a dva policisté přešlapující na prahu se nevědomky choulili k sobě. Ani jsem si nepočkal, až promluví, ale otočil jsem se a krácel chodbou zpátky do kuchyně. Strážníci mě následovali a já slyšel, jak zaklapali dveře. Jeden z nich se mě zeptal, jestli jsem pan Benjamin Harper. S jistým stupněm rezignace jsem odpověděl: „Ano.“ Věděli přesně, kdo jsem.

V kuchyni jsem se usadil u našeho starého dřevěného stolu. Byl obrovský a zabíral většinu místnosti. Po Nickově smrti se pro mámu a mě zdál moc velký, ale během let jsme se naučili ho využívat. Teď, když jsem u něho seděl sám, mě jeho rozlehlost přímo dusila.

Teprve uvnitř mi došlo, že jeden z policistů je žena. Vyzvala mě, abych potvrdil, že jsem syn Clare Harperové. Je ještě někdo doma? vyzvíдалa. Zavrtěl jsem hlavou. Sledoval jsem, jak se muž váhavě sune kuchyní, než se opřel o tu stranu stolu, kde zůstaly neopláchnuté talíře od mé snídaně. Zapomněl jsem vrátit máslo do ledničky. Lesklo se tam, kde se začínalo rozpouštět. Z otevřené sklenice s kvasnicovou pomazánkou trčel nůž. Máma by mi dala.

Žena se usadila na židli a otočila se ke mně. Zvedl jsem hlavu a poprvé jsem se na ni pořádně podíval. Spatřil jsem v jejích očích soucit, což bylo něco, čím jsem se naučil pohrdat.

Znovu se mě zeptala, jestli je Clare Harperová moje matka, a já to potvrdil. Pracovala v kanceláři na Welbeck Street?

Vzpomínám si, jak jsem se přinutil k nervóznímu smíchu, než jsem ucítil dotek její ruky. Odvrátil jsem se a zachytil pohled jejího kolegy dřív, než se rychle podíval do naší zahrady vzadu, kde v jarním slunci bujela tráva. Máma mě minulý týden žádala, abych ji pokosil. Odsekl jsem, aby mě přestala buzerovat.

Žena se mě zeptala, jestli máma jezdila vlakem ze stanice St. Marnham. Odpověděl jsem, že odtud odjížděla každé ráno. Mívala zažité zvyky a dodržovala tutéž rutinu. Z domu odcházela vždy ve stejnou dobu a za každého počasí chodila stejnou trasou. Policistka se mě pokoušela zastavit, ale já mlel dál. Pracovala jako projektová manažerka v projekční kanceláři, oběd si vždycky přinesla z domova, v půl jedné si udělala přestávku, a když ráno dorazila do práce, uvařila si kafe. Určitě je v práci a tam ji také najdou. Paní v uniformě mi stiskla ruku a oslovila mě jménem.

Na nádraží došlo k neštěstí. Žena skočila pod vlak mířící do Waterloo.

Přikývl jsem a zarazil jsem se.

„Jsme přesvědčeni o tom, že to byla vaše matka, Bene.“

Podíval jsem se na jejího kolegu, který na mě upíral zrak a pomalu přikyvoval. Přistihl jsem se, že ho napodobuju. Na stěně za našimi zády tikaly hodiny. Najednou se mi zdálo, že se ozývají strašidelně nahlas.

„Mrzí mě to, Bene, ale byla na místě mrtvá,“ sdělila mi policistka. Chvíli jsme mlčeli, než dodala: „Vím, že je toho teď na vás moc a musíte se s tím vypořádat, proto by možná bylo nejlepší zavolat někomu z příbuzných, aby tu s vámi byl.“

Mlčel jsem.

„Anebo blízkému příteli,“ vyhrkla pohotově a pohlédla na kolegu.

Čekala, až jí odpovím, ale já neměl co říct. Přál jsem si, aby odešli. Chtěli po mně nějaké formality, ale já jsem je nevnímal. Bude třeba identifikovat tělo, ale mně nedocvaklo, že to musím udělat já. Bylo mi dvacet.

„Máte někoho, komu můžeme zavolat?“ opakovala žena v uniformě. „Skutečně si myslím, že by tu s vámi měl někdo být.“

Z nějakého důvodu jsem dokázal myslet jenom na pana Cranfielda a jeho rycí vidle.

„Bene?“

Přinutil jsem se k ní otočit a zalhal jsem. Řekl jsem, že zavolám tátovi. Ani jsem neznal jeho číslo.

Muž přistoupil blíž, položil mi ruku na rameno a zeptal se mě, jestli budu v pořádku. Ujistil jsem ho, že ano. Přál jsem si, aby odešli. Určitě měli stejné pocity.

Zvedl jsem se a pomalu kráčel do chodby. Následovali mě. Žena mě neustále nabádala, abych někomu zavolal.

Znovu jsem jí slíbil, že to udělám. Nemohl jsem se dočkat, až budou pryč.

Slíbili, že se mi ozvou.

Přikývl jsem a poděkoval. Ani jsem nevěděl za co.

Když otevřeli vstupní dveře, zadul dovnitř víchr. Začalo hustě pršet a policisté se rozběhli k autu, žena si zoufale přidržovala klobouček. Zabouchl jsem za nimi a zůstal opuštěný stát na prázdné chodbě.

KAPITOLA 4

Dani Cashová vykročila z ložnice, rozsvítila a přešla po krátké horní podestě do zadního pokoje svého domu v Haddley. Když sem vstoupila poprvé, okamžitě se do něj zamilovala. Líbily se jí čerstvě vymalované stěny, vůně měkkých nových koberců a pečlivě vybraný nábytek. Všechno bylo na svém místě. Dům neměl chybu. O takovém domově vždycky snila. Nezáleželo jí na tom, že tohle útočiště stojí necelé dva kilometry od Temže a postrádá domnělé kouzlo viktoriánských

sídel vypínajících se na nábreží. Tohle bude její domov. Samu sebe přesvědčila o tom, že zde bude nesmírně šťastná.

O čtyři měsíce později se tu cítila jako ve vězení.

Stála ve dveřích a představovala si dětský pokoj, který plánovala zařídit – obrázky zvířat na stěnách a na závěsech její oblíbení tučňáci. Obelhává se, když doufá, že jednou přijde ten den, kdy se tu opravdu zabydlí její dítě?

Teď není čas nad tím dumat. Musí se soustředit na práci.

Pohlédla na uniformu pečlivě rozloženou na posteli, kam ji předešlý večer rozprostřela, a na okamžik zaváhala. Je připravená?

Musí být.

Je to jediný způsob, jak se z toho dostat.

Zvedla naškrobenou bílou blůzu s připevněnými výložkami. Když si zapínala knoflíky a zavazovala šátek, prsty ji odmítaly poslouchat. Sklonila se, aby si zavázala tkaničky a zachytila svůj obraz. Včera večer cítila takovou hrdost, když žehlila puky na černých kalhotách. Vzpomínala na svého tátu a roky, kdy sloužil, a věděla, že i on by na ni byl pyšný.

Sako viselo na skříni. Strhla ochranný obal z čistírny, palcem rozeprula knoflík a vklouzla do něj. Bylo jí velké v pase a přes boky. Nepřekvapovalo ji to. Během uplynulých týdnů ztratila chuť k jídlu. Zvedla z postele klobouček a nacpala pod něj co nejvíc blond kudrlinek. Chvilí stála před zrcadlem a sama se nepoznávala.

Zase je policistkou.

Nahoře zůstala stát a zaposlouchala se. Pečlivě se vyhnula druhému schodu, který navzdory ujišťování stavitele stále skřípal při sebemenším tlaku, a opatrně sestupovala do přízemí. Když stanula přede dveřmi obývacího pokoje, shledala, že jsou pevně zavřené, a tiše vydechla.

Venku před domem Dani nakrátko zavřela oči, zvedla obličej a dovolila slunci povzbudit ji na duchu. Několik vteřin si vychutnávala jeho teplo, než vykročila, odhodlaná nechat uplynulých pět měsíců za sebou.

Svou pětiletou službou u sboru jasně dokázala, jak dokáže být dobrá. Nastoupila k němu v jednadvaceti letech a ihned zaujala. Byla dcerou Jacka Cashe, což v praxi znamenalo, že na ni byly kladeny mnohem vyšší nároky. Ale od prvního dne je splňovala. Byla klidná a pohotově uvažovala. Nadřícení si ji nedovedli vynachválit. Před půl rokem se dokonce mluvilo o jejím povýšení na seržantku.

Okamžitě tuhle myšlenku zahнала. Byla dobrou policistkou tehdy a bude jí i teď.

V půlce Haddley Hill se zastavila u přechodu. Provoz narůstal a do základní školy už mířily proudy dětí. Usmála se na dvě dospívající dívky, které stály poblíž ní a čekaly, až naskočí zelená. Dani upřela oči na Temži. Stála a sledovala, jak pod mostem proplová přívoz vezoucí pasažéry do centra.

Zčistajasna něco explodovalo. Dívky zaječely a Dani uskočila dozadu s takovou prudkostí, až jí klobouček spadl na zem. Marně se po něm rozhlížela, téměř oslepená panikou. Kde jsou děvčata? Nemohla dopustit, aby se jim něco stalo. Rychle se napřímila a zatmělo se jí před očima. Pak ucítila na paži něčí ruku.

„Jste v pořádku, slečno?“ zeptala se jedna z dívek a podala Dani klobouk.

„Pitomí kluci!“ vykřikla druhá a vzápětí vyprskla smíchy. „Pořád se chováte jako děti!“

Dani se rozhlédla a pochopila, že každodenní život kolem ní pokračuje jako dřív. Na druhé straně silnice uviděla tři kluky pelášit do parku.

„Pořád si hraje s bouchacími kuličkami,“ vysvětlovala holčina, která jí podala klobouk. „Myslí si, jak nejsou dospělí, ale ve skutečnosti jsou pořád *hloupí malí smradi*!“ Poslední připomínku pronesla z plných plic a pořádně nahlas.

„Nic mi není, děkuji za optání,“ odpověděla Dani. Naskočila zelená, ale ona se zastavila, aby si upravila klobouk. Dívky přešly ulici a zmizely v parku. Dříve než se stačila vzpamatoval, auta se zase rozjela. Znovu stiskla tlačítko na semaforu.

Dál pokračovala v cestě z kopce k hlavní ulici. Doprava se zahušťovala. Hlavní křižovatku zablokoval autobus mířící do Wandsworthu. Klaksony ječely. Dani se otočila k frustrovanému řidiči a čelila jeho rozhněvanému pohledu. V pruhu vyhrazeném pro autobusy stála dodávka. Dani vyzvala jejího řidiče, aby pokračoval v cestě a nezdržoval. Brzy nechala provoz za zády.

Když se přiblížila k policejní stanici, začaly její kroky váznout. Z protější strany ulice sledovala dva konstáblы, jak vcházejí do budovy. Následovala je stará paní, opírající se o hůl. Muž sloužící na recepci čile vyběhl ven, aby jí přidržel dveře, a další muž ji následoval dovnitř. Dani žádného z konstáblů nepoznávala, a i druzí dva jí připadali podivně cizí, jako lidé z jiného života, kteří se jí zdají vzdáleně povědomí. Copak byla tak dlouho pryč? Během uplynulých pěti měsíců se tomuto místu záměrně vyhýbala. S několika mladšími kolegy zašla na drink, ale s ostatními se raději nestýkala. Teď toho litovala. Kdyby jim jen párkrát zavolala, možná by bylo snazší prolomit ledy.

Po chvíli se odvrátila od stanice a pokračovala v cestě.

U mostu se zastavila a podívala se na hodinky. Směna jí začíná až za půl hodiny. Přejde přes řeku, pokochá se pohledem z mostu a pak se vrátí na stanici. To už bude připravená.

Z mostu hleděla na Temži a pohupující se hausbóty, na kterých už bylo rušno. Za nimi se táhla ulice Haddley Common a za ní lesy rozprostírající se až k St. Marnhamu. Na opačné straně se vypínal mrakodrap obložený sklem. Byly v něm luxusní byty a pod ním supermarket pro gurmety narvaný biozeleninou a vybranými víny. Dokonalá lokalita, kde se dali lapit bohatí obyvatelé, kteří po příjezdu domů rychle potřebují něco k večeři.

A dokonalé místo k ozbrojenému loupežnému přepadení jako loni na Halloween.

Vypadali jako sotva odrostlí školáci, spěchali kolem ní ve strašidelných maskách. Skoro jim nevěnovala pozornost,

protože se už těšila na lahev vína, kterou si plánovala užít po dlouhé směně.

Ani si jí nevšimli, když za nimi vstoupila dovnitř.

Stále byla v uniformě.

Když ji zahlédli, zpanikařili.

Zableskla se čepel nože. A pak další.

Zákazníci křičeli.

Náhle tu byli tři rukojmí s dýkami přitisknutými k zádům.

Dani stále slyší v hlavě ječení sirén – stejně jako tenkrát. Slychá je celých pět měsíců. Měla zareagovat jinak?

Představila si tátův obličej a vrásky kolem očí, když se usmál. „Nikdy o sobě nepochybuj, Dani,“ řekl by. „Můžeš být, čímkoliv chceš.“ Prudce se otočila a přešla přes most k policejní stanici. Aniž zvolnila krok, vystoupala po třech schodech před vchodem do budovy. Rychle prošla dveřmi, odhodlaná znovu se osvědčit.

KAPITOLA 5

Do ložnice svítí slunce a jeho ostré světlo se téměř nedá snést. Nadzvednu se a sáhnu po mobilu. Podívám se, kolik je hodin. Už jsem měl být v práci. Povím Madeline, že jsem dopoledne strávil sběrem materiálu pro nový článek. Kromě toho je čtvrtek a půlka kolegů už přemýšlí o nadcházejícím víkendu.

Rozhlédnu se po místnosti. Oblečení se válí na podlaže a odhozená prázdná peněženka dělá společnost hodinám, které jsem dostal od mámy k osmnáctinám. Hlava se mi točí. Praštím sebou na polštář a civím do stropu. Do očí se mi hrnou slzy a já přitisknu prsty k jejich koutkům. Zhluboka se nadechnu a odhodím příkrývku, ale sotva to udělám, zaslechnu v koupelně téct vodu.

Hned nato se otevrou dveře a do ložnice vtrhne paní Cranfieldová. Nikdy bych se neodvážil nazvat ji hospodyní na půl úvazku, obzvlášť proto, že jsem jí nikdy nezaplatil jediné penny, ale ohromně mi pomáhá tím, že udržuje v domě pořádek. Spolu se svým manželem mi po mámině smrti pomohli zase se postavit na nohy. Víceméně se stali mými náhradními rodiči. Bez nich si neumím svůj život představit, ale jak to někdy bývá se všemi rodiči, občas mi mírně lezou na nervy.

„Tak už ses nám vospinkal?“ poznamená jízlivě paní Cranfieldová. „Ta koupelna je děs běs.“

„Vážně?“ Šátrám po dece, abych se honem zakryl.

„Nemáš nic, co bych už neviděla,“ setře mě, projde místností, sebere moje trenky a hodí mi je na postel. „Zřejmě se ti zase udělalo šoufl, když jsi dovrávoral dovnitř. Přijdu později a důkladně to vygruntuju.“

„Zase...?“ zeptám se opatrně.

„Než jsi našel cestu domů, pozvracel ses na naší předzahradce. George teď hadicí omývá klematis.“

„Ježíši, to mě moc mrzí,“ drmolím, propadám se hanbou a snažím se dosáhnout na trenýrky.

„Upřímně, Bene, záchod je špinavý jako prase. Radši ani nepřemýšlím o tom, kdys ho naposled pořádně vydrbal.“

Nějak se mi podařilo pod dekou nasoukat do trenek. „Paní C., právě vstávám, takže si myslím...“

Zabývala se vytahováním žaluzií a vůbec mě neposlouchala. „Poklidím tady, zatímco budeš ve sprše. Dole jsem ti připravila něco k snídani.“

Kde se angažuje paní Cranfieldová, tam je veškerý odpor zbytečný.

„Teda na tebe je ale pohled,“ poznamená, když se zvednu z postele, a já si uvědomím, že mám trenýrky obráceně. „Když nejsi zvyklý pít, alkohol tě skolí daleko hůř, než když máš trénink. Nevydržíš tolik co můj George.“

Spěšně jsem zapadl do koupelny a zavřel za sebou dveře.

„Co by na to řekla tvoje maminka?“ volá za mnou sousedka.

Horká sprcha mi nepatrně vyčistí hlavu, a když se vrátím do ložnice, zase mi v ní začne hučet. Paní Cranfieldová už mi stačila převléknout postel a posbírat z podlahy oblečení. Okna otevřela dokořán a do ložnice vtrhl čerstvý vzduch. Popadnu z šatníku tričko, natáhnu si ho přes hlavu a postavím se k oknu. Časně jarní slunce přivedlo do Haddley Common nový život. Na trávníku zlátnou narcisy a větve třešní jsou samý květ. Nad stezkou vedoucí od silnice, kde každých deset minut zastavují autobusy, visí zelený baldachýn končící na okraji stinného lesa.

Vidím pana Cranfielda, jak opečovává květiny na své zahradě stejně jako tenkrát před deseti lety. Co si pamatuju, byl v částečném důchodu a během posledních dvanácti měsíců se mu konečně povedlo odpoutat od oční optiky, kterou vedl téměř dvacet let. Čas od času spolu zajdeme na ragby. Nikdy jsem neměl dojem, že ho tahle hra baví, ale na zápasy jsme začali chodit už před lety, když se můj nejlepší kamarád Michael Knowles dostal do výběrového týmu Richmondu. Hrál v něm jen jednu sezonu, než se přestěhoval do Bathu, kde reprezentoval prvoligový klub, ale pan C. a já jsme zůstali věrni místnímu klubu. Opravdové potěšení, které teď pan C. ze zápasů má, spočívá v tom, že se mě vyptává, co je pravdy na příbězích, které zveřejňujeme na zpravodajském serveru. Vždycky chce mít přehled o nejnovějším politickém skandalu. I když během zápasu málokdy zavře pusku, užívám si čas, který s ním trávím.

Sleduju, jak míří k záhonu se zeleninou, který má u domu. Cranfieldovi bydlí na rohu a tím pádem získali kousek pozemku navíc, který pan Cranfield láskyplně opečovává ode dne, kdy se sem nastěhovali. Zvedne rycí vidle s rukojetí omotanou provázkem a vypadá úplně stejně jako to ráno před deseti lety. Možná má teď nějaké to kilo navíc a šedivé vlasy mu prořídly, ale v mnoha dalších ohledech jako bych zíral na tutéž scénu jako před všemi těmi roky.

Slyším, jak paní Cranfieldová rachotí v kuchyni. To ráno, když od nás odešla policie a já zůstal sám stát v hale, paní Cranfieldová otevřela zadní dveře. Prošla kuchyní a usedla vedle mě na schod. Svírala mě v náruči, zatímco jsem vzlykal. Pochybuju, že bych bez ní ten den zvládl přežít.

Sejdu dolů do kuchyně a přivítá mě vůně čerstvě uvažené kávy a prskající slaniny.

„Už vypadáš mnohem líp,“ poznamená pochvalně paní Cranfieldová. „Co tě přimělo takhle se zřít?“

„Práce,“ odpovím a zvednu konvici s kávou. „Trochu jsem se rafl se šéfkou a pošetile se před kolegym zmínil, že potřebuju drink na uklidnění.“

„Tipuju, že ti po něm bylo hůř. To alkohol normálně dělá,“ rozumuje sousedka, podá mi sendvič se slaninou a pak se vyškrábe na barovou stoličku, jednu z těch, které nahradily máminy jednoduché dřevěné židle. „Nikdy nepochopím, proč sis je koupil,“ brblá a přidrží se ostrůvku, aby nespadla. Podívá se na mě, potlačí úsměv, ale pak už to nevydrží a vyprskne smíchy. „Na špičkový kuchyňský design nemám postavu.“

„Podle mě vypadáte báječně.“

„I ty jeden lichotníku!“ Zamračí se na mě.

Byla to právě ona, kdo mě přesvědčil, abych přestavěl dům k obrazu svému. Po mámině smrti jsem se vrátil do Manchesteru, přestal jsem chlastat a podařilo se mi odpromovat se slušným výsledkem. Následující rok jsem cestoval po světě. Michael, můj starý spolužák, za mnou přiletěl na několik týdnů do Států a v New Orleansu jsme oslavili Mardi Gras. Od mámina odchodu jsem se nedotkl alkoholu, a když jsem Michaela viděl, jak u bazénu prošel tabulí skla a pak strávil dva týdny v Louisianské univerzitní nemocnici, potvrdil tím mé přesvědčení, že jeho konzumace v sobě skrývá četná rizika.

Po návratu do Anglie jsem získal první pořádné zaměstnání – kam jsem mohl z Haddley snadno dojíždět. Věděl jsem, že je načase vrátit se domů. Zpočátku to bylo obtížné, protože

jsem sám sebe přesvědčil, že nemůžu projít po hlavní ulici, aniž by mě někdo poznal, ale časem jsem pochopil, že ve většině lidí převažuje ohleduplnost nad škodolibostí.

„Proč ses přel?“

„Hádejte.“

Paní C. se usměje. O mém turbulentním vztahu s nadřízenou vyslechla bezpočet historek.

„Madeline chce, abych napsal článek k desátému výročí mámina úmrtí,“ žaluju. „Odmítl jsem,“ dodám spěšně, když sousedka otvírá pus, aby něco podotkla.

„Ta ženská nemá žádné zábrany,“ usoudí paní C. a nesouhlasně mlaskne jazykem. „Chtít po tobě, abys to prožíval znovu. Jako by to někomu prospělo. Skutečně zachází moc daleko.“

Usrкну kávy a usměju se. „Takže si myslíte, že bych jí neměl ustupovat?“

Sousedka povytáhne obočí. „Neříkej mi, že jsi uvažoval o opaku?“

„Min se domnívá, že by mi to pomohlo. Mohl bych hledat odpovědi na poslední dotěrné otázky, které mě pronásledují na každém kroku.“

„Min je milá dívka, ale opravdu...“

„Pořád si lámu hlavu, jak by to dopadlo, kdybych tenkrát neměl tak ukrutnou kocovinu. Paní C. – kdybych s mámou promluvil, než odešla, anebo se rozběhl za ní, možná by všechno skončilo jinak.“

„Bene, to už jsme probírali. Nebyla to tvoje vina. Nesmíš si to vyčítat. Nikdy,“ zašeptá paní Cranfieldová, sklouzne ze stoličky a stiskne mi paži. Sklopí hlavu a přistoupí ke dřezu, kde začne divoce drhnout pánev.

„Popálíte si ruce,“ nabádám ji, když vidím, jak z vody stoupá pára, ale ona na to nedbá. Dojdu k ní a utáhnu kohoutek. „Čistější to už nebude. Je trochu připečená, ale s tím už nikdo nehne.“

Utře si ruce a na okamžik si mě prohlíží. „Pověz mi, jak ses včera večer bavil,“ vyzvídá. „Povídal jsi, že s tebou byla Min?“

„Min a ostatní kolegové.“

„Min je jenom kolegyně?“

„Kolegyně pomlčka kamarádka. Nic víc.“

„Platí to i pro ostatní? Nebo jenom pro ni?“

„Dost!“ zarazím ji se smíchem a vrátím se k pultu, abych si na sendvič přidal víc kečupu.

„Dobře, už se nebudu vyptávat.“ Teatrálně zvedne ruce, jako by se vzdávala. „Máš na tom dost té červené břechky?“ Znovu zmáčknu flašku. „Když jsi k nám přišel poprvé na oběd, odmítal jsi cokoliiv sníst, dokud se to neztrácelo pod vrstvou kečupu.“

„Bylo mi deset!“

„Některé věci se nikdy nezmění.“

Máma se rozhodla vrátit do práce a toho dne šla na první pohovor. Ve škole nám odpadla půlka vyučování a sousedi se nabídli, že mě pohlídají. Mámě nezbývalo nic jiného než jejich nabídku s radostí přijmout, přestože jsme se zatím moc neznali – přistěhovali se před pouhými pár týdny. Zatímco paní Cranfieldová pokračovala ve vybalování, pan Cranfield mě vzal k řece, aby mě naučil základy rybaření. Ale sotva otevřel plechovku s živými červy, okamžitě se ukázalo, že to bude moje první a zároveň poslední zkušenost.

„Měla takovou radost, že bude zase pracovat,“ pokývá hlavou sousedka a já vzpomínám, jak máma jásala, když o dva dny později přišel dopis s nabídkou zaměstnání. „Přála si jenom dobře se o tebe postarat.“ Odmlčí se. „A mně byla velmi dobrou přítelkyní...“ Hlas se jí zachvěl. „Teď jsi pro mě nejdůležitější ty – kvůli tobě i tvé mámě.“ Paní C. opláchně hrnek ve dřezu, než dodá: „Přijď v neděli na oběd. A přiveď někoho s sebou, jestli chceš.“

Směju se, a když kolem mě prochází k zadním dveřím, obejmou ji. „Díky,“ hlesnu.

„Za co?“ opáčí. „Proto jsem tady.“ Zamává mi a zamíří ke svému domu.

Doliju si hrnek po okraj a otevřu dveře vedoucí dozadu na zahradu. Posadím se na schod vyhřátý jarním sluncem, ode-mknu obrazovku mobilu a kliknu na apku našeho novinového serveru. Bulvární část informuje o bezvýznamné člence královské rodiny, která vyklopýtala z nočního baru s mužem, jehož původ má k urozenosti daleko, zatímco hlavní strán-ce vévodí článek o stavebním jeřábu, který se zřítil v centru Nottinghamu a zabil tři lidi. Následovala zpráva o mrtvé ženě nalezené v garsonce v Leedsu. Rozklikl jsem ji, abych zjistil podrobnosti. Policie odmítla případ komentovat, ale není vyloučeno, že se na její smrti podílela druhá osoba. Každý minimálně schopný novinář z toho vyvodí, že byla s největší pravděpodobností zavražděna, ale policie to odmítá potvrdit.

Dál se probírám novinovými titulky, když vtom se zarazím. Zírají na mě máminy oči.

VZPOMÍNKA NA CLARE HARPEROVOU: PO DESE-TI LETECH.

Čtrnáct dní před máminým výročím Madeline zveřejnila upoutávku na článek, který ani není napsaný. Její drzost mě nepřestane udivovat.

Zírám na mobil. Tuhle fotku dobře znám. Byla pořízena za sychravého letního večera rok před její smrtí. Sedí na břehu Temže, choulí se ve svém oblíbeném svetru a za zády má blednoucí světlo. Ten den jsem byl venku a vracel jsem se domů kolem řeky, když jsem si jí všiml. Zakalené slunce mizelo za lesem. Aniž to tušila, vyfotil jsem si ji mobilem – ženu smířenou se světem. Potom jsem se k ní posadil a povídali jsme si o výletu do Bordeaux, který nedávno podnikla se svými dvěma nejlepšími přítelkyněmi. Každý den navštívily jinou vinici, seděly do noci venku a popíjely víno. Momentka zachytila její nově nalezenou svobodu. Když zemřela, právě tenhle obrázek jsem poskytl tisku.

Pod ním jsou odkazy na související články. Jeden z nich se váže ke článku starému několik let, náležitěcímu k sérii *Odváž-*

né dámy. Znovu jsem si ho přečetl. Byl oslavou velmi důstojné ženy plné vnitřní síly.

Prohlížím si ho a zastavím se u fotografie bratra Nicka s jeho nejlepším kamarádem Simonem Woakesem. Stala se synonymem jejich příběhu, nechvalně známého po celém světě. Kluci stáli na pomezí čáře ragbyového hřiště oblečení ve školních dresech a vítězoslavně se křenili. Kolem ramen je objímaly jejich spolužačky.

Dvě čtrnáctileté dívky, které je o několik týdnů později surově zavraždí.

KAPITOLA 6

Lelkoval jsem u branky a čekal, až se Nick vrátí domů. Přitom jsem pozoroval dvě dívky, jak se rozvalují na sluncem spálené trávě na návsi. Přijíždějící autobus je přiměl rychle se zvednout. Devětadvacítko zastavila u obrubníku a vystoupil z ní Nick a Simon s batohem na zádech. Vykukoval jsem přes zahradní zídku a viděl, jak se s nimi holky daly do řeči.

Pak první z dívek odtančila pryč a vlasy za ní povlávaly v odpoledním slunci. Natáhla ruce, uchopila svoji přítelkyni a vlekla ji stranou. Obě skotačily po širokém otevřeném prostoru a mířily k hustému lesu, oddělujícímu Haddley od sousední obce St. Marnham. Dál se ke mně neslo jejich výskání, jak se točily dokola.

Na okamžik se zdálo, že Nick a Simon váhají, ale pak jsem viděl, jak přidali do kroku a jali se dívky pronásledovat. Nespouštěl jsem z nich zrak. Přešel jsem silnici a vstoupil na vyprahlou návěs. Pod nohama mi praskala suchá stébla trávy. Cítil jsem žár vrcholného léta, jako by nekonečné prázdninové dny neměly nikdy skončit. Siluety Nicka a Simona se rozplývaly v ostrém slunečním světle. Dával jsem si pozor,